

1929 poskytnuta uvedenému společenstvu 8denní lhůta k předložení výpisu z protokolu a že společenstvo ve lhůtě té výpis z protokolu skutečně předložilo, neboť jak shora bylo dovozeno, ustanovení odst. 2 § 116 lit. c) živn. ř. obsahuje materiální předpis o předložení průkazu o tom, že předpoklady v odst. 1 tohoto § uvedené jsou splněny, a nešlo tedy o pouhou formální vadu, o jejímž odstranění jedná § 19 odst. 3 vl. nař. č. 8/28.

Jestliže za tohoto stavu věci žal. úřad rozhodoval o odvolání jako o řádném a včas podaném opravném prostředku společenstva, kvalifikoval nesprávně po stránce právní uvedené podání a rozhodoval instančně, nemaje před sebou opravného prostředku legitimované strany. Je proto rozhodnutí to v rozporu se zákonem.

Č. 10.542.

Bytová péče: Povolení podle § 1 zák. č. 118/28 vyžaduje přeměna bytu v místnosti obchodní i v tom případě, když místnosti byly věnovány účelům obývacím jen dočasně.

(Nález ze dne 16. května 1933 č. 8578.)

Věc: Vilém K. a Žofie H. v B. proti zemskému úřadu v Brně o přeměnu bytu na obchodní místnosti.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 8. března 1930 odepřela městská rada v Brně udělit st-lům povolení ve smyslu § 1 zák. č. 118/28 k přeměně dvoupokojového bytu v jejich domě v Brně na obchodní místnosti, poněvadž byt ten jest k obývání úplně způsobilý a nedá se při panující bytové nouzi připustiti, aby byt se ztratil, aniž by byla dána náhrada ve smyslu § 2 cit. zák. Odvolání st-lů proti tomuto rozhodnutí podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto. — — — — —

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost vytýká především, že na sporné místnosti nelze vůbec aplikovati ustanovení § 1 zák. č. 118/28, podle něhož používati bytu nebo jednotlivých jeho částí k jiným účelům než k bydlení jest dovoleno pouze se svolením okresního úřadu. Místnosti ty byly zařízeny jako místnosti obchodní a tomuto účelu také před válkou výhradně sloužily. Teprve za války byly tyto místnosti, tvořící vlastně součást obchodních místností st-lů vedle nich se nalézajících, v důsledku obchodní krise pronajaty k účelům obytným, avšak pouze na dobu přechodnou s úmyslem po překonání krise užívati jich opět k účelům obchodním. Na doklad toho poukazují st-lé na to, že na sporných místnostech nebyly provedeny žádné stavební úpravy, zejména nebyly odstraněny spojovací dveře, jež místnosti ty spojují s ostatními obchodními místnostmi st-lů.

Vznáší tedy stížnost v první řadě na spor otázku, lze-li místnosti, o něž in concreto jde, kvalifikovati jako byt ve smyslu zák. č. 118/28 a upírá jim tuto kvalifikaci z důvodu, že nebyly jejich vlastníkem k úče-

lům obývacím trvale věnovány, nýbrž že používání jich za byt jest jen přechodné. Vychází tudíž stížnost z právního názoru, že bytem ve smyslu zák. č. 118/28 lze rozuměti jen takové místnosti, jež byly jejich vlastníkem k účelům bytovým trvale věnovány, nikoliv však i místnosti, jichž určení k bytovým účelům jest toliko dočasné. Názoru stížnosti nelze přisvědčiti.

Zákon č. 118/28 podrobuje určité dispozice vlastníkovi s bytem ingerenci úřadů, pojem bytu, s nímž operuje, sice výslovně nedefinuje, vymezení tohoto pojmu pro obor cit. zák. se však podává z jednotlivých jeho ustanovení. V tom směru přichází v úvahu především předpis § 5 cit. zák., který jsa zařazen v II. části jednající »O nuceném pronájmu volných bytů« stanoví, že »vlastník domu jest povinen nepronajaté a neobydlené místnosti, které se hodí k obývání na příkaz okresního úřadu pronajmouti za byt«. Podobně v § 2, v němž se stanoví, za jakých podmínek může býti svolení ke zrušení nebo přeměně bytu podle § 1 dáno, se jako jedna z podmínek uvádí, »zřídí-li žadatel v obci náhradní místnosti způsobilé k obývání«. Z těchto předpisů vysvítá, že zákonodárce pro obor zák. o mimořádných opatřeních bytové péče rozumí pod výrazem »byt« v zákoně tom používaném místnost, resp. soubor místností k obývání se hodících, tedy místnosti k účelům obývacím objektivně způsobilé. Že by místnosti takové musily býti k účelům obývacím též jejich vlastníkem určeny, zákon nevyslovuje a požadavek takový se ani z cit. ustanovení ani z ostatních jeho předpisů nepodává. Dlužno proto míti za to, že věnování určité místnosti k účelům bytovým není pojmovým znakem bytu ve smyslu zák. č. 118/28, a že tudíž tato okolnost jest pro její kvalifikaci jako bytu nerozhodná. Je-li však pro kvalifikaci určité místnosti jako bytu ve smyslu zák. č. 118/28 irelevantní okolnost, byla-li k účelům obývacím určena, pak jest důsledně a to tím spíše nerozhodnou okolnost stížností relevovaná, byla-li dotyčná místnost k těmto účelům určena trvale či jen přechodně. Že by sporné místnosti nevykazovaly svrchu vytčené náležitosti zákonem požadované, t. j. že by k účelům obývacím nebyly způsobilé, stížnost nenamítá. Námitku toho obsahu neshledal nss zejména ani ve vývodech stížnosti, v nichž se poukazuje na to, že sporné místnosti obytným účelům nevyhovují, ježto jak ze souvislosti těchto vývodů s ostatním obsahem stížnosti jest patrné, poukazuje stížnost na tuto okolnost jen v souvislosti a za účelem odůvodnění výtky, že za tyto místnosti jest dostatečnou náhradou jediná obývací kuchyně st-li v řízení správním jako náhradní byt úřadu nabídnutá, neuplatňuje ji však jako důvod proti aplikaci § 1 zák. č. 118/28 na daný případ. Ostatně výtka popírající existenci posléz zmíněné náležitosti, nebyvši uplatněna v odvolání st-lů, byla by se zřetelem k ustanovením §§ 5 a 6 zák. o ss nepřípustnou novotou a musila by z tohoto důvodu býti soudem bez věcného vyřízení odmítnuta. Jest tedy námitka stížnosti, popírající použitelnost ustanovení § 1 zák. č. 118/28 na daný případ, bezdůvodná.

V dalších svých vývodech obrací se stížnost proti oné části nař. rozhodnutí, v níž žal. úřad odůvodňuje, proč nepřijal nabídku st-lů na zřízení náhradního bytu, vytýkajíc, že nehledě k tomu, že st-li nabídnutá obytná kuchyně nebyla úřadem vůbec prohlédnuta, nebyla vůbec vzata v úvahu okolnost, že místnosti, o jichž přeměnu se jedná, jako místnosti

obchodní vůbec obytným účelům nevyhovují a že proto nabídnutá náhradní místnost jest úplně dostatečnou náhradou za obě sporné místnosti.

Žal. úřad, odmítnuv nabídku st-lů na zřízení náhradního bytu, opřel tento svůj výrok o dva důvody: 1. především o to, že nabízenou náhradní místnost nelze uznati za dostatečnou náhradu za 2pokojový byt, jehož přeměny se st-lé domáhají a 2. že podle ustanovení § 2 odst. 1 zák. č. 118/28 se vyžaduje zřízení náhradních místností a nikoliv pouze opatření místností, které již sloužily obytným účelům, takže, nabízejí-li st-lé k dispozici obytnou kuchyň, nezřizují tím ještě náhradních místností.

Proti tomuto druhému důvodu neformuluje stížnost stížních bodů (§ 18 zák. o ss) a zůstává tedy důvod ten stížností nedotčen. Zůstává-li však nař. rozhodnutí v uvedeném směru o tento důvod opřeno, pak jest lhostejno, zda důvod na prvním místě uvedený a st-li napadnutý zákonu odpovídá čili nic, ježto i kdyby bylo uznáno na jeho nezákonnost, resp. vadnost, nebylo by dosaženo cíle st-li sledovaného, totiž odstranění nař. výroku, když — jak uvedeno — jest opřen o další samostatný důvod, jehož správnost vůbec popřena nebyla. Nebylo proto lze ani v tomto směru uznati stížnost odůvodněnou, aniž bylo třeba se svrchu zmíněnou námitkou věcně obírat a její správnost přezkoumávati.

Konečně brojí stížnost proti výroku žal. úřadu, že st-lé neprokázali nijak důležitých příčin, z nichž by podle ustanovení § 2 odst. 1 svolení k přeměně sporných místností mohlo býti dáno. St-lé namítají, že toto zjištění neodpovídá skutečnosti, neboť ve své žádosti výslovně prý na to poukázali, že v úvahu přicházejících místností nutně potřebují pro svůj obchod, a že by utrpěli nenahraditelných škod tím, kdyby bez těchto místností byli nuceni své zboží uskladňovati ve skladištích nebo u speditéra.

Ani tuto námitku nemohl nss uznati důvodnou. Žal. úřad neshledal důvodu k použití výjimky v § 2 odst. 1 zák. č. 118/28 normované z důvodu, že st-lé neprokázali žádných důležitých příčin, z nichž by podle ustanovení § 2 odst. 1 cit. zák. svolení k přeměně sporných místností na místnosti obchodní mohlo býti dáno. Popírá-li stížnost správnost tohoto zjištění žal. úřadu poukazem na to, že st-lé v řízení správním uplatňovali, že sporných místností nutně potřebují pro svůj obchod a že by jinak utrpěli nenahraditelnou škodu jsouce nuceni uskladňovati své zboží ve skladištích neb u speditéra, nepostihují tím obsah nař. rozhodnutí, neboť žal. úřad — jak uvedeno — nepopírá, že by st-lé byli tento důvod neuplatňovali, nýbrž zamítá petit jejich proto, že neprokázali nijak důležitých příčin, z nichž by svolení podle ustanovení § 2 odst. 1 cit. zák. k přeměně sporných místností na místnosti obchodní mohlo býti dáno. Že by tvrzená jimi okolnost byla důležitou příčinou ve smyslu posléz cit. ustanovení, stížnost nenamítá a netvrdí též, že by ji byli st-lé prokázali aneb alespoň nabídli nějaké důkazy, což ostatně podle obsahu správních spisů by právem ani tvrditi nemohla. Ježto pak nevytýká ani, že by úřad byl povinen dříve než vydal rozhodnutí st-le k prokázání jimi tvrzené okolnosti vyzvati nebo sám o ní z moci úřední provésti nějaké šetření, nezbylo než i posléz uvedenou námitku jako bezdůvodnou zamítnouti.